

Я Н У А Р И Й

Като пѣсень на жетвари
се понесе Януарий.
Запустѣха равнинитѣ.
Страшно стана въ плѣнинитѣ.

Всичко вредомъ се прибира,
а той скита и не спира, —
изъ осоитѣ се рѣе,
и подсвирква, и лудѣе.

Пѣтникъ въ пѣтящомъ настигне,
завърти се и намигне,
по лицето го защипе,
я го съ прѣспа цѣлъ засипе.

После духне му въ очитѣ
и се скрие срѣдъ мъгличѣ.
И безгрижно вика, свири,
по долища, по баири.

А пѣтникътъ гледа плахо
и му дума: „Драги свахо,
драги свахо Януарий,
ще останешъ безъ другари

съ тия пѣсни, игри, плачки,
лудории, смѣхъ, закачки“.
Па закрачи въ снѣжни друми
тихъ, покоренъ и безъ думи.

Ц. Н. Цанковъ

ЗИМА ВЪ ГОРАТА

Глѣхнатъ въ снѣженъ сънь
горитѣ,
пукатъ натежали клони,
лазятъ по върха мъгличѣ,
вѣтъръ облацитѣ гони.

Гладенъ влѣкъ зловещо вие —
търси своитѣ другари;
изъ гората въ страхъ се крие
всичко живо, дето свари.

Тука бѣга зайче сиво,
тамъ лисица плахо тича,
катеричката страхливо
отъ хралупата наднича.

Само мечката не чува
злата зима страховита —
тя спокоенъ сънь сънува
въ топлата си кѣща скрита.

Г. Владимировъ

